

de leder en anden Forretning ud fra helt andre Forretningsprincipper. Med andre Ord, alt, hvad der foregik i 1921, burde have skærpet den højtærede Ministers Opmærksomhed overfor disse Forhold. Og det, jeg med Beklagelse maa konstatere, er, at den højtærede Minister ikke har ment, at det, der var passeret, burde give ham Anledning til at foretage sig noget som helst. Jeg tror, der falder et alvorligt Ansvar paa den højtærede Minister i den Anledning.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Det ærede Medlem Hr. Andreasen spurgte mig, om jeg vilde medvirke til, at den Minoritet, der føler sig brøstholden, faar fri Proces. Det er et Spørgsmaal, der sorterer under Justitsministeriet, og jeg synes derfor ikke, at der er nogen Grund for mig til at udtale mig om det. Mindretallet har, som jeg tidligere har sagt, den Ret, at det kan henvende sig til Domstolene, naar det mener, at der er sket noget Overgreb, som det ønsker paataalt ved Retten.

Det ærede Medlem Hr. Rode var atter inde paa at omtale denne Skrivelse. Jeg forstod det ærede Medlem, den Gang Spørgsmaalet første Gang blev rejst, som om Skrivelsen skulde indeholde saadanne Ting, at man afgjort af den kunde udlede, at der var Grund til at nære Mistillid til Ledelsen. Og det var paa det, jeg svarede, at det synes jeg ikke, den gør. Den udtrykker altsaa Sparekasseinspektørens Betænkelighed ved at tillade, at Selskabet har Pengene anbragt i et Forsikringsselskab, men jeg synes ikke, man kan tillægge Skrivelsen anden Betydning, og det mener jeg fremdeles.

Rode: Jeg tror, at den højtærede Handelsminister i sit Forsøg paa at forsvare, hvad der er passeret, er inde paa en Vej, som ikke kan føre til noget gunstigt Resultat for ham. Den højtærede Minister maa nemlig kunne sige sig selv, at hvis den omtalte Skrivelse kun kritiserede et enkelt Forhold, vilde dette enkelte Forhold kunne være rettet, og saa var Sagen dermed i Orden. Men det, som denne Indberetning fra Sparekasseinspektøren og Forhandlingerne i Finansudvalget mellem Handelsminister Rothe og Udvalgets Medlemmer førte til, var, at Direktør Wiingaard og Direktør Kielsing fjernedes fra Spareselskabet, og dette blev underkastet en Over-

vejelse, som medførte en fuldkommen Reorganisation deraf, en Sikring af Sparernes Interesser ved, at et andet Forsikringsselskab overtog de forsikringsmæssige Forpligtelser og en helt ny Bestyrelse dannedes. Alt dette foranledigedes af denne Skrivelse, fordi den udtrykte en afgørende Mistillid til selve den Ledelse, der da fandtes, og fordi denne Mistillid i øvrigt ogsaa deltes af den daværende Handelsminister, hvad der fremgik af Forhandlingerne i Finansudvalget mellem ham og dets Medlemmer. Naar Ministeren ser dette foregaa for sine Øjne, naar han ser, at et Spareselskab, ledet af to Mænd, maa frigøre sig for disse, maa helt rekonstrueres, og naar Ministeren samtidig ser disse to Mænd sidde i et andet Selskab, som stod i Forbindelse med Spareselskabet, og sin Departementschef paa Handelsministeriets Vegne give disse to Mænds Virksomhed Myndighed og Autoritet, saa er det, jeg siger, at det er forbavsende, at Ministeren ikke er skredet ind, og jeg beklager, at Ministeren har vist denne Mangel paa Evne til at forstaa, hvad der foregik, hvis det er dette, der er Aarsagen til, at han ikke har handlet. Hvis det er noget andet, der er Aarsagen, nemlig at Ministeren ikke er blevet underrettet tilstrækkeligt om, hvad der foregik paa det Tidspunkt, i 1921, ja, saa ligger Aarsagen et andet Sted, men det viser saa i endnu højere Grad, hvor betænkeligt det Forhold er, der har været med Hensyn til Handelsministeriets Departementschef i den Stilling, han har indtaget.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Jeg tror egentlig, at denne Debat er udtømt, men jeg skal gentage, at jeg var ikke Handelsminister paa det Tidspunkt, saa det kan jo ikke være Mangel paa Handling fra min Side, det ærede Medlem Hr. Rode kritiserede. Men naar der tillægges Forholdet den Betydning, som det ærede Medlem tillægger det, saa tror jeg, at det overfor Spareselskabet dog var andre Hensyn, der var afgørende. Det var nemlig et Skolespareselskab, et Spareselskab, som skulde nyde Tillid for at faa Forbindelse med de Sparere, det ønskede, og naar Sparekasseinspektøren maa erklære, at Selskabets Pengeanbringelse ikke er saa solid, som han vil have, den skal være, for at kunne give sin Attest, saa vil man forstaa, at Sparerne kan sige: Et saadant Selskab kan vi ikke have Forbindelse med. Derfor var det nødvendigt, at der skete en Forandring.